



Тешко је поверовати, али је заиста тако. Што је јавност мрзовољнија, незадовољнија и скептичнија у погледу чланства у ЕУ, то је владајућа гарнитура ентузијастичнија и ЕУ-форичнија. Треба само упоредити практично сва истраживања јавног мњења у новије време, са учесталим изјавама председника Тадића и других владиних челника, са друге стране.

Нешто слично смо могли видети и пре нешто више од три године, када је ДСС-ова влада своје грешке и непопуларност покушавала да пере „борбом за Косово и Метохију“, а епилог је био само то да је услед покушаја дневнополитичке инструментализације тема Косова додатно губила на својој атрактивности и значају у очима све већег броја грађана. А исто, и још много горе, ради ова власт са темом „евроинтеграција“.

На страну то шта ја мислим да се чланство у једној регионалној организацији не може изједначавати са уставном и подразумеваном одбраном територијалног интегритета. На страну и што мислим да и независно од проблема Косова чланство у ЕУ више није добра, а камоли спасоносна опција за данашњу Србију. Али поента је да се, као некада ДСС за Косово, данас непопуларна влада очајнички хвата за ЕУ кандидатуру и њоме правда све што чини или не чини, а при томе само троши ионако не баш превелики и предубоки евроентузијазам грађана. И при томе себи не помаже много, док свом прокламованом циљу директно штети.

Критиковати данашњу српску владу заиста није велики изазов, тим пре што се ионако у томе већ месецима готово утркују – а и још ће више ускоро – њени министри и чланови владајуће коалиције. Када се једном упадне у негативну политичку спиралу, онда она, попут црне рупе, све гута и све обесмишљава – па чак и оне малобројне позитивне ствари. Као што су, на пример, релативни успеси у борби против организованог криминала, поготово оног који долази из Црне Горе, који је као канцер продро у готово све поре овдашњег привредног, медијског и политичког живота, или, упркос свему, значајан напредак у односима са Русијом који попримају још мало па иреверзибилан ток.

Ако је разумљиво зашто опозиција то не помиње и не истиче, много је чудније што ни сама власт као да није много расположена, или напросто не сме да се тим резултатима хвали. Све се врти око ЕУ и све је томе подређено. Заправо, рекао бих да је ова гарнитура суштински већ отписана од стране Брисела и Вашингтона, и да се тренутно главни напори улажу у то да они следећи који дођу не пониште већ достигнути „напредак“ (од приватизације до геј параде и евро-атлантских интеграција), и да се спречи да ови одлазећи неким неконтролисаним и очајничким потезом много не поремете зацртани поредак ствари.

Генерално, политика ЕУ и ММФ-а према Србији мене неодољиво подсећа на дилера који саветује наркоману да буде опрезан с дрогом и да пази да се не предозира. Најпре вас натерамо да све распродате и учинимо вас наркомански зависним од наше помоћи, а онда вам дајемо кредите и делимо, у принципу, корисне савете о томе како не треба трошити више него што се заради итд. Ако занемаримо контекст и како је до њега дошло, ти савети звуче сасвим добронамерно и прихватљиво, а заправо су лицемерни скоро као кад рекеташ саветује клијента да буде мало штедљивији како би имао чиме да му плати следећу рату.

У мору про-ЕУ емисија типа „Здраво Европо“, „Евромер“, ЕУ за почетнике“ и других мозгоелиминаторских ЕУ-ЕПП прилога ретко ћете наћи податак да су све земље које су у последње време ушле у Европску унију за неколико година драстично повећале своје задужење (Чешка са 21,3 на 76 милијарди долара, Словачка са 10 на 70, Пољска са 57 на 201, Летонија са 0,8 на 38...) и да је то – а не пуко чланство – оно што им је омогућило статистички раст, а њиховим грађанима онај краткотрајни привид економског благостања. Наиме, и државе и грађани су се енормно позадуживали и наравно да су онда, бар неко време, сви живели мало боље.

Ово је само један пример. Много је сличних показатеља да се српској јавности сервира само једна, ружичаста страна ове евро шећерлеме. Зато сам ја евроскептик и зато бих то био чак и независно од чињенице да су скоро све земље ЕУ учествовале или подржале бомбардовање Србије, да су у највећем броју признале Косово, да га третирају као независну државу и притискају нас да са Косовом успостављамо „добросуседске односе“. Мој главни аргумент против уласка у овакву ЕУ и под овим условима јесте, под 1 – увид да то чак ни чисто економски више није профитабилна прича и (под 2) уверење да се у Србији од „вере у ЕУ“ прави и нови марксизам и нова веронаука, нова идеологија, нова религија и ново празноверје и да та вера онда додатно потхрањује најгоре личне и колективне особине. А пре свега паразитизам и лезилебовићство, очекивање да се може имати хлеба без мотике, да ће нам, кад

Најскупља српска реч – „кандидатура“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 11 април 2011 21:04

постанемо „кандидат“, а поготово кад „ступимо у ЕУ“ печене шеве саме падати у уста, да ће неко са стране да реши све наше проблеме и да негде тамо у Бриселу, или где год, неко седи и једва чека да нам помогне и да нас усрећи.

Плашим се да ће се на крају „КАНДИДАТУРА“ бити „најскупља српска реч“. Символички, и дословно.